

20.12.2014 - Hoppeloppeland og kærlig autoritet

”For dem, der har børn og ikke aner det, er der et legerum ved siden af mødelokalet, hvor I kan høre prædikenen imens.”

Skiltet med ovenstående ordlyd var sat op i våbenhuset i den kirke.

Tø, hø og ti, hi: For dem, der har børn og ikke aner det....

Ved selvfølgelig godt, hvad meningen hermed er, men kan ikke lade være at more mig, for bortset fra de børn, som nogle fædre måske af forskellige grunde ikke aner, de er fædre til, er det trods alt nok kun få, der ikke aner det. Om de har børn altså. De fleste kan heldigvis både ane, se, høre, mærke og vide det, og sådan skal det være.

Men grunden til, at skiltet er at finde i kirken, og at lignende også kan ses andre steder, tænker jeg heller ikke skyldes, at nogen ikke vil vide af, at børn både ses, høres og mærkes.

Jeg tror heller ikke, det skyldes, at børn ikke må være der, eller at de ikke må være med, men måske snarere en viden om og erfaring for, at nogle børn ganske forståeligt nok kan have svært ved at være stille i den tid, en præst kan finde på at prædike, eller det, som salmesang og orgelbrus indbyder til. Derfor tilbydes forældre med børn et legerum, hvor der er plads til leg og mere larm, end det stille kirkerum og situationen indbyder til.

Af hensyn til børnene, tror jeg, men nok især af hensyn til dem, som også ind i mellem ønsker at være lidt i fred for især at høre og se på nogle børns til tider ret højrøstede og noget forstyrrende adfærd i offentlige rum.

Dette fænomen, at nogle forældre lader som ingenting, eller undlader at fortælle og vise deres barn, hvordan det agerer i det offentlige rum, ses ikke blot i kirken, men også på restauranter, teatre, museer og andre steder. Så somme tider gør det bestemt ikke noget at overveje, hvor man slæber sit barn med hen, hvis det ikke kan sidde stille. Af hensyn til andre, men i høj grad også af hensyn til barnet selv, som naturligt nok har brug for, at nogen viser det, hvordan det bærer sig ad.

Trængsel og alarm

For en del år siden var jeg ansat på en skole, hvor det at opføre sig ordentligt og være stille, når situationen krævede det, er i højsædet. Hvad det jo i grunden er på en hel del skoler i det ganske land. Nå, men det var skolens årlige juleafslutning i den store kirke, voldsom trængsel og alarm og ganske som i Herberget ikke plads til flere. Ja, de sad overalt, selv på gulvet, og ventede utålmodigt på salmer, præsten i kjole og krave, korsang og krybbespillet befolket af både Maria, Josef, det lille søde, i

et til lejligheden bleindsvøbt Jesusdukkebarn, Augustus, Herodes, de tre vise mænd, engle, krovært, hyrder, får ad libitum og lærere, der prøvede at se ud som om, de havde helt styr på både børn, kor og krybbespil. Klemte sammen på bænkene var vi, hvilket måske så kunne tjene det formål, at der dårligt var plads til at vrikke med hverken egne eller andres ører. Derudover var alle børn, små og store, helt i skolens ånd, forinden indprentet og belært om, hvordan de respektfuldt skulle opføre sig og ikke mindst ikke opføre sig i kirken. Hvilket som bekendt ikke altid er helt let, når maven er fyldt med slik og sodavand fra morgens hygge på skolen, og sindet stemt til ferie, alle skolekammeraterne i samlet flok og hoppelopper i benene.

Slik, stemning og kammerater til trods. Børnene blev vist til rette, hvis og når, hoppelopperne begyndte at tage over og vise sig ved uro, snak og skubben på de tidspunkter, hvor der skulle synges, lyttes eller hvor de slet og ret bare skulle sidde stille og holde mund.

Orgelbrus og lirekassemusik

Somme tider er det, som I nok ved, mere nødvendigt for nogle børn end andre at blive fortalt og vist, hvad det vil sige at opføre sig ordentligt og passende til lejligheden. Således, og af den grund, havde jeg valgt at lade Martin få lov til at sidde på skødet af mig. Vi havde talt en del om det både til denne dag og tidligere, Martin og jeg. Martin elskede på det tidspunkt den årlige tur til Hjallerup Marked, så jeg havde fortalt ham, at i kirken var det anderledes end at være der. På markedet måtte han gerne springe rundt og larme, men i kirken var det mere noget med det her med at sidde stille og roligt og lytte og måske endda også at slappe lidt af og nyde det i anledning af julen. At lytte til, hvad manden i den sorte kjole med krave fortalte, at se på englenerne og hyrderne uden at pifte og hive Andrea ved siden af i håret. Og vi var helt enige om, at det kunne sådan en stor og fornuftig dreng på otte, som han var blevet, godt klare.

Det kunne han også, Martin. Det skal siges. For det meste. Kun lige inden, det hele gik i gang, spurgte han med sin høje drengerøst ivrigt: Henny, hvornår begynder forestillingen egentlig? Og til næsten sidst, inden organisten med pomp og pragt lod postludiet fylde rummet, kunne jeg med god grund rose ham for hans fine opførsel og tålmodighed. Til helt sidst, da de lystige orgeltoner nærmest dansede og fik både børn og voksne til at smile, tog Martin mig i armen og så mig fast i øjnene: Du sagde altså, at det her ikke var Hjallerup Marked, men det lyder sgu' sådan.

Ville I kunne stå for den bemærkning? Jeg kunne ikke.

Kærlig autoritet

De små og sjove bemærkninger fra Martin til mig, generede ingen, og med den adfærd, det lykkedes Martin at udvise til juleafslutningen, kunne han tilpas og glad drage på juleferie. Og samme opførsel ville heller ikke have forstyrret andre i et andet offentligt rum. Han behøvede ikke at føle sig usikker på, hvordan han skulle opføre sig den dag i den ramme. Han behøvede ikke at blive skældt ud på eller tysset på af andre, ligesom andre ikke behøvede at blive forstyrret af Martin, og således i egen fred og ro koncentrere sig om det, de var her for.

Børn har brug for kærlige autoriteter, der tør vise dem retningen og hjælpe dem med at vide, hvordan de opfører sig blandt andre.

Og er børn for utålmodige, for små, eller har de ikke (endnu) lært det, ja, så kan forældre vælge at tage børnene med andre steder hen, eller at tage dem med noget af tiden, og siden i legerummet, inden de mister pusten og rammes af alverdens hoppelopper, der forstyrrer alle andre og ikke mindst barnet selv. Hvis forældrene altså har børn, og hvis de aner det, forstås.

Rigtig glædelig jul